

Πώλ Μπόουλς

Ο Σκορπιός

Μετάφραση: Γ. Ν. Πεντζίκης

Μιά γριά ζούσε στη σπηλιά που είχαν σκάψει σ' ένα λόφο από άργιλόχωμα κοντά σε μία πηγή οι γιοί της πρίν φύγουν και πάνε στην πόλη, εκεί που ζούν άνθρωποι πολλοί. Δέν ένιωθε ούτε χαρά ούτε θλίψη που βρισκόταν εκεί γιατί ήξερε πώς τό τέλος της πλησίαζε, παί πώς θάταν άπίθανο νά γυρίσουν οι γιοί της ό,τι έποχή και νάταν. Πάντοτε βρίσκεις πολλά πράγματα νά κάνεις στην πόλη, και οι γιοί της θά ήταν άπασχολημένοι και δέ θά νοιάζονταν νά θυμηθούν τόν καιρό που ζούσαν στους λόφους φροντίζοντας τή γριά.

Ορισμένες εποχές του χρόνου ύπήρχε στην είσοδο της σπηλιάς ένα παραπέτασμα από σταγόνες νερού που έπρεπε νά τό διασχίσει ή γριά γιά νά μπει μέσα. Τό νερό κυλούσε από τή βλάστηση που ήταν ψηλά στόν όχτο και μαζεύονταν χαμηλά στό άργιλόχωμα. "Ετσι, ή γριά είχε συνηθίσει νά κάθεται μαζεμένη μέσ στη σπηλιά γιά μεγάλα διαστήματα όστε νά μή βρέχεται. Μέσα από τίς κινούμενες χάντρες του νερού έβλεπε έξω τή γυμνή γή νά τή φωτίζει ένας γκριζος ουρανός, και μερικές φορές περνούσαν μπροστά από τά μάτια της μεγάλα στεγνά φύλλα που τά έφερνε ό άνεμος που έρχόταν από τίς ύψηλότερες περιοχές του τόπου. Μέσα, εκεί που ήταν, τό φώς ήταν ευχάριστο και ροδαλό από τό τριγύρω άργιλόχωμα.

Μερικοί άνθρωποι συνηθίζαν νά περνούν καμιά φορά άπ' τό μονοπάτι που δέν ήταν μακριά, κι επειδή εκεί κοντά ήταν ή πηγή, οι ταξιδιώτες εκείνοι που γνώριζαν τήν ύπαρξη της, αλλά δέν ήξεραν που άκριβώς ήταν πλησίαζαν καμιά φορά τή σπηλιά μέχρι ν' ανακαλύψουν πώς ή πηγή δέν ήταν εκεί. "Η γριά ποτέ δέν τούς μίλησε. Τούς παρατηρούσε άπλως καθώς πλησίαζαν και ξαφνικά τήν έβλεπαν. Μετά συνέχιζε νά τούς κοιτάζει καθώς γυρνούσαν πίσω και πήγαιναν σ' άλλη κατεύθυνση νά ψάξουν γιά νερό νά πιούν.

Πολλά ήταν τά πράγματα αυτής της ζωής που άρεσαν στη γριά. Δέν ήταν πιά άναγκασμένη νά τσακώνεται μέ τούς γιους της και νά πολεμάει νά τούς κάνει νά φέρουν κασόξυλα γιά τό φούρνο. "Ηταν ελεύθερη νά γυρνάει τή νύχτα και νά ψάχνει γιά τροφή. Μπορούσε νά τρώει ό,τι εύρισκε χωρίς νάναί άνάγκη νά τό μοιραστεί μέ κανένα. Και δέ χρωστούσε σε κανένα ευγνωμοσύνη γιά ό,τι είχε στη ζωή της.

"Ενας γέρος συνηθίζε νά έρχεται από τό χωριό πηγαινοντας στη λαγκαδιά και νά κάθεται σ' έναν βράχο σ' άπόσταση άπ' τή σπηλιά που μόλις νά μπορεί εκείνη νά τόν διακρίνει. "Ηξερε πώς είχε άντιληφθεί τήν παρουσία της εκεί στη σπηλιά, και, μόλο που ή ίδια ίσως δέν τό καταλάβαινε, τόν άντιπαθούσε που δέν έδινε κανένα σημείο πώς ήξερε ό,τι ήταν εκεί. Της φαινόταν πώς είχε ένα πλεονέκτημα άπέναντι της και πώς τό χρησιμοποιούσε μ' έναν άσχημο και δυσάρεστο τρόπο. "Αναλογίζονταν πολλούς τρόπους γιά νά τόν ένοχλήσει άν ποτέ πλησίαζε, εκείνος όπως περνούσε πάντα σε άπόσταση και στάματούσε λίγο γιά νά καθήσει στόν βράχο καρφώνοντας τό βλέμμα του στη σπηλιά. Μετά συνέχιζε τό δρόμο του, και της φαινόταν της γριάς ό,τι προχωρούσε πάντα πιο άργα μετά τήν άνάπαυλα αυτήν παρά πρίν.

"Όλο τό χρόνο ύπήρχαν σκορπιόι στη σπηλιά αλλά ιδιαίτερα τίς μέρες άκριβώς πρίν άρχίσει νά κυλάει τό νερό από τή βλάστηση στό χώμα. "Η γριά είχε μιά στοιβα κουρέλια και μ' αυτά τούς έδιωχνε από τά τοιχώματα και τήν όροφή και μετά τούς έλιωνε μέ τή σκληραμένη γυμνή της φτέρνα. Που και που, έμπαινε στη σπηλιά κανένα πουλί ή κανένα μικρό άγριο ζωό, όμως δέν ήταν άρκετά γρήγορη γιά νά τό σκοτώσει κι έπαψε νά προσπαθεί.

Μιά σκοτεινή μέρα ανασήκωσε τό κεφάλι της καί είδε έναν από τούς γιούς της νά στέκεται στό άνοιγμα. Δέ μπορούσε νά θυμηθεί ποιός άπ' όλους ήταν, αλλά σκέφτηκε πώς ήταν εκείνος πού ροβόλησε μέ τ' άλογο στόν ξεροπόταμο καί κόντεψε νά σκοτωθεί. Κοίταξε τό χέρι του νά δει άν ήταν σακατεμένο. Δέν ήταν εκείνος ό γιός.

‘Ο άντρας άρχισε νά μιλάει: «Έσύ είσαι;»

«Ναί»

«Είσαι καλά;»

«Ναί»

«Όλα πάνε καλά;»

«Όλα»

«Έδω έμεινες;»

«Τό βλέπεις δά καί μόνος σου»

«Ναί»

Σιωπή. ‘Η γριά κοίταξε γύρω στή σπηλιά καί δυσανεστήθηκε βλέποντας πώς ό άντρας στό άνοιγμα τή σκοτεινίαζε τελείως. ‘Αμήχανα προσπάθησε νά διακρίνει διάφορα άντικείμενα: τό ραβδί της, τό φλασκή της, τό τενεκεδάκι, τό σχοινί. ‘Η προσπάθεια τήν έκανε σκυθρωπή.

‘Ο άντρας μίλησε ξανά.

«Νά μπώ;»

Δέν έδωσε άπάντηση.

‘Απομακρύνθηκε από τήν είσοδο τινάζοντας τίς σταγόνες νερό άπ' τή φορεσιά του. ‘Ετοιμαζόταν νά πεί κάτι τό βέβηλο, σκέφτηκε ή γριά πού, άν καί δέν ήξερε ποιός άπ' τούς γιούς της ήταν, θυμόταν ότι κάτι τέτοιο θά ξεστομίζε.

Πήρε τήν άπόφαση νά μιλήσει.

«Τί;» είπε

‘Εκείνος έσκυψε μέσ' από τό παραπέτασμα του νερού κι επανέλαβε τήν έρώτηση.

«Νά μπώ;»

«Όχι»

«Τί συμβαίνει μέ σένα;»

«Τίποτα»

Μετά πρόσθεσε: «Δέν έχει χάρω».

‘Απομακρύνθηκε πάλι σκουπίζοντας τίς σταγόνες στό κεφάλι του. ‘Η γριά σκέφτηκε πώς ίσως καί νά έφευγε, καί δέν ήταν βέβαιη πώς θά τ΄οθελε κάτι τέτοιο. ‘Ομως, δέ του έμενε νά κάνει καί τίποτ' άλλο, σκέφτηκε. Τόν άκουσε πού κάθησε έξω από τή σπηλιά, κι ύστερα μύρισε καπνό τσιγάρου. Δέν άκούγονταν άλλος ήχος παρά μόνο τό νερό πού έσταζε πάνω στόν άργιλόχωμα.

Λίγο μετά τόν άκουσε νά σηκώνεται. Στάθηκε πάλι έξω από τήν είσοδο.

«Έρχομαι μέσα» είπε.

Δέν άπάντησε.

‘Εσκυψε καί μπήκε μέ δυσκολία. ‘Η σπηλιά ήταν πολύ χαμηλή γιά νά μπορεί νά σταθεί όρθιος. Κοίταξε γύρω του καί έφτυσε στό χῶμα.

«Άντε, έλα» είπε.

«Πού;»

«Μαζί μου»

«Γιατί;»

«Γιατί πρέπει νά έρθεις»

Περίμενε λίγο καί μετά ρώτησε φιλύποπτα: «Που πās;»

‘Εδειξε άδιάφορα πρὸς τή λαγκαδιά, καί είπε: «Κατά κεί μεριά».

«Στήν πόλη;»

«Πιό μακριά»

«Δέν πάω»

«Πρέπει νά έρθεις»

«Όχι»

Σήκωσε τό ραβδί της γιά νά τῆς τό δώσει.

«Αὔριο» εἶπε.

«Τώρα»

«Πρέπει νά κοιμηθῶ» εἶπε ξαπλώνοντας στή στοίβα μέ τά κουρέλια.

« Ὠραϊα. Θά περιμένω ἔξω».

Ἡ γριά ἀποκοιμήθηκε ἀμέσως. Ὀνειρεύτηκε πῶς ἡ πόλη ἦταν πολύ μεγάλη· συνεχιζόταν χωρίς σταματημό, κι οἱ δρόμοι της γέμιζαν κόσμο πού φοροῦσε καινούρια ρούχα. Ἡ ἐκκλησία εἶχε ἕνα ψηλό καμpanariό μέ πολλές καμπάνες πού συνέχεια χτυποῦσαν. Κι ἐκεῖνη ἦταν ἐκεῖ στους δρόμους μιά δλάκερη μέρα τριγυρισμένη ἀπό κόσμο. Δέν ἦταν βέβαιη γιά τό ἄν ὅλοι αὐτοί ἦταν γιοί της. Ρώτησε κάποιους ἀπ' αὐτούς: «Εἶστε οἱ γιοί μου;» Δέ μπορούσαν ν' ἀπαντήσουν, ἀλλά ἐνοιώσε πῶς ἄν μπορούσαν θάλεγαν «Ναί». Ἐπειτα, ὅταν νύχτωσε, βρῆκε ἕνα σπίτι μέ ἀνοιχτή πόρτα. Μέσα ἔκαιγε κάποιο φῶς καί κάτι γυναῖκες καθόντουσαν σέ μιά γωνιά. Σηκώθηκαν μόλις μπῆκε καί εἶπαν: «Σοῦ ἔχουμε ἕνα δωμάτιο ἐδῶ». Δέν ἤθελε νά τό δεῖ ἀλλά ἐκεῖνες τήν ἔσπρωξαν μέσα κι ἔκλεισαν τήν πόρτα. Ἦταν κοριτσάκι, κι ἔκλαιγε. Ἐξω, οἱ καμπάνες τῆς ἐκκλησίας ἀκούγονταν δυνατά καί φαντάστηκε πῶς ὁ ἦχος τους γεμίσε τόν οὐρανό. Ψηλά ἀπό πάνω της ὁ τοίχος εἶχε ἕνα ἄνοιγμα. Μέσ' ἀπ' αὐτό μπορούσε νά δεῖ τ' ἀστέρια πού φώτιζαν τήν κάμαρά της. Ἀπό τά καλάμια πού ἔφτιαχναν τήν ὀροφή βγῆκε ἕνας σκορπιός κι ἄρχισε νά σέρνεται. Κατέβηκε ἀργά τόν τοῖχο πρὸς τή μεριά της. Σταμάτησε νά κλαίει καί τόν κοίταξε. Ἡ οὐρά του, κυρτωμένη πάνω ἀπό τή ράχη του ταλαντευόταν καθὼς σερνόταν. Κοίταξε γύρω της γοργά νά βρεῖ κάτι νά τόν διώξει. Καθὼς δέν εὗρισκε τίποτε χρησιμοποίησε τό χέρι της. Οἱ κινήσεις της ὁμως ἦταν ἀργές, κι ὁ σκορπιός ἄρπαξε τό δάχτυλό της μέ τίς δαγκάνες του καί γαντζώθηκε ἐκεῖ σφιχτά μ' ὄλο πού ἐκεῖνη τίναξε τό χέρι της ἀπεγνωσμένα. Τότε κατάλαβε πῶς δέ θά τήν τσιμπούσε. Τήν πλημμύρισε ἕνα αἶσθημα χαρᾶς. Ἐφερε τό δάχτυλο στά χεῖλη γιά νά φιλήσει τόν σκορπιό. Οἱ καμπάνες σταμάτησαν νά ἤχοῦν. Ἀργά, μέσ στή γαλήνη πού ἀπλώθηκε, ὁ σκορπιός ἄρχισε νά μπαίνει στό στόμα της. Ἐνιωθε τό σκληρό του θώρακα, τά μικρά πόδια του νά γαντζώνονται καί νά διασχίζουν τά χεῖλια καί τή γλώσσα της. Ἀργοσύρθηκε μέσ στό λαιμό της κι ἔγινε δικός της. Ξύπνησε καί φώναξε:

Ὁ γιός της ἀπάντησε: «Τί εἶναι;»

«Εἶμαι ἔτοιμη».

«Τόσο γρήγορα;»

Στεκόταν ἔξω καθὼς ἐκεῖνη διέσχισε τό παραπέτασμα τοῦ νεροῦ στηριγμένη πάνω στό ραβδί της. Μετά ἄρχισε νά περπατάει μερικά βήματα μπροστά της στό μονοπάτι.

«Θά βρέξει» εἶπε ὁ γιός της.

«Εἶναι μακριά πολύ;»

«Τρεῖς μέρες δρόμο» εἶπε κοιτάζοντας τά γέρικα πόδια της.

Κούνησε τό κεφάλι της. Τότε παρατήρησε τόν γέρο πού καθόταν σέ μιά πέτρα. Στό πρόσωπό του εἶχε ζωγραφιστεῖ μιά ἔκφραση βαθιάς ἀπορίας, σάν νάχε γίνει κάποιο θαῦμα. Μέ ἀνοιχτό τό στόμα κοίταξε τή γριά. Ὅταν ἔφτασαν ἀπέναντι στόν βράχο, κάρφωσε ἐπίμονα ὅσο ποτέ ἄλλοτε τά μάτια του στό πρόσωπό τῆς γριάς. Ἐκανε πῶς δέν τόν εἶδε. Ἐκεῖ πού κατέβαιναν μέ προσοχή τά κατσάβραχα τῆς κατηφόρας, ἄκουσαν πίσω τους τήν ἀδύνατη φωνή τοῦ γέρου πού τήν ἔφερνε ὁ ἀέρας.

«Γειά χαρά»

«Ποιός ἦταν αὐτός;» εἶπε ὁ γιός της.

«Δέν ξέρω».

Ὁ γιός της τήν κοίταξε σκοτεινά.

«Λές ψέματα» εἶπε.

